

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 1. prosinca 1894.

Leto XIV.

Natanova prikazen.

Legenda.

Depremično tu sedi že dolgo,
Ves utópljen v mračne misli svoje.
Pésmi krasne, verze togepolne
Jeremije, pevca in preroka
Pel nocój je zopet ginjen stavec.
Sprémjljale ga orglje so ubrane,
Sprémjljali ga pevci so na koru.
In té písni mu šumé po glavi,
In té písni mu zvené še v duši;
S strun skrivnostnih tam nekje v dnu srca
Jeremija še odmeva čudno . . .

Utihnile zdavnaj orglje glasne,
Utihnile pevcev pesmi svete;
Vsa odišla srenja od večérnic,
Tiho vse po synagogi stari.
Vse pogasil sveče že je sluga,
Vse pogasil ter zaklenil vrata.
Tam v svetiljki le srebrni spredaj
Sredi templja dol viseči s strôpa
Večna luč še ni ugasla slaba.
Tam trepeče višnjev še plamenček,
Razsvetljuje mystično hram božji,
Osvetljuje v klopi glavo sivo,
Sivo glavo Natana rabina.

Oh, ti Natan z lepoj belojo bradoj!
Sám, takó si sám na svetu, je li?
Ženo Rahel si pokópal davno,
Razkropila križem svet se deca . . .
Sám si sám ostal z Jehovoj svojim,
Ž njim le, ž njim se pogovarjaš v templji . . .

Nad glavój mu luč brlí v svetiljki,
Ves zamaknjen kvišku gleda Natan.
In podprši glavo si z rokáma,
V polutemi toži poluglasno:
»O Jehóva sveti in pravični!
Ne zaméri mislij mi predrznih,
Ne zaméri vprašanj mi pregrešnih!

Čital knjig sem mnogo že učenih
 In oziral se okrog po svetu:
 Národ vsak, kar ti si jih ustvaril,
 Domovino vsak imá jo svojo
 Oh, zakáj baš národ tvoj izbrani,
 Oh, zakáj baš Izrael tvoj verni
 Domovine nima skupne svoje?
 Po vsem svetu blodi ljudstvo naše,
 Med naródi tujimi živimo —
 Brez pastirja ovce razpršéne . . .*

Nad glavój še luč góri v svetiljki.
 V težkih mislih gleda Natan prédse,
 Težko trudno že podpira glavo,
 Klóne v dlanih mu čim dalje níže . . .
 Glej! svetiljka z bledoj večnoj lučjo —
 Čudo je li ž njoj se zdaj zgodilo?
 Razsvetljéna kakor ob večerih,
 Kadar zákon sveti v njej se číta,
 Kadar psalmi pévajo se divni!
 Niso sveče bele po lesténcih,
 Ne svetiljke, ki takó gorijo —
 Nadnaravne luči so, nebeške:
 A prižgali so ji Kerubimi,
 Kerubimi, sveti Serafimi.
 Gleda Natan kvišku tó svetlóbo,
 Tó prikazen bajno, čudapolno:
 Glej, razgrinja raj se mu v višavi!
 V raji vidi — o, je li mogoče? —
 V raji, kár pod strópom synagoge,
 Vidi rabbi stare tri očake:
 Abraham je, Izak, Jakob góri,
 Na oblaku zlatem vsi sedijo!
 Gladi brado Abraham si dolgo,
 Gladi brado, rabbija tolaži:
 »Kaj žaluješ, Natan ti pobožni?
 Tožbe tvoje slišali smo vroče,
 Prišle v raj so k nam gor skoz oblake,
 Slišal sám jih je Jehóva tudi
 Pa po meni ti takó-le pravi:
 Domovine nimate, vzdihuješ,
 Domovine svoje, Natan ljubi?
 Vse dobí se za denár na svetni!
 Bogatejši kdó pa je tam dôli,
 Nego naši so rojaki, bratec?
 Ves svet dolžen vam je, kakor čujem,
 Ves svet vaš je — domovina vaša!«

Sluša, gleda Natan Abrahama,
 V bláženstvu se kóplje — prebudí se . . .
 Jutro svita že se skozi ókna.

A. Aškerc.

